

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2024

MAIJS

Kāpt kalnā

*„Neizdzēsiet Gara uguni,
kuru Kungs Jēzus atnāca mest uz zemi,
un karsti vēlējās, lai tā degtu.”*

(sal.: 1 Tes 5,19; Lk 12, 49)

NĀC, SVĒTAIS GARS!

Dārgie "Kāpt Kalnā" lasītāji un ceļabiedri uz Debesīm! Manai sirdij vienmēr dārgas ir divas patiesības, kas atklāj, kāpēc mums nepieciešams „pildīt sevi ar Svēto Garu” (Ef 5, 18). Un tie nav tikai teoloģijas principi attiecībā uz Trešo Dievišķo Personu; tie nes katram un visai Baznīcai konkrētas sekas.

Pirmā patiesība saistās ar Jēzus teikto: „Kad atnāks Viņš, Patiesības Gars, tad jums mācīs visu patiesību...” (J 16, 13) Šīs norādes sekas bija labi redzamas Baznīcas dzīvē, kā to atklāj, piemēram, Apustuļu darbu grāmata. Ceturtajā nodaļā atrodam vietu, kurā minēts par Jeruzalemes priekšnieku, vecāko, rakstu mācītāju, augsto priesteru Annas, Kaifas, Jāņa un Aleksandra, kā arī citu izbrīnu, ka tik vienkārši cilvēki – zvejnieki no provinces – var iedrošināties ar lielu pārliecību mācīt svētnīcā par Jēzu Kristu kā augšāmcelto Dieva Dēlu (sal. Apd 4, 13). Mēs, ticīgie, nebrīnāmies. Kristus taču teica: „Patiesības Gars dos jums liecību par mani. Un jūs dosiet liecību, tāpēc ka no sākuma esat pie manis.” (sal. J 16, 26–27)

Liecību par Dieva Gara darbību atrodam šai pašā grāmatā arī mazliet tālāk. Par diakonu Stefanu rakstīts, ka viņš „būdam žēlastības un spēka pilns, darīja lielus brīnumus un zīmes tautā. Tad cēlās daži no tā saucamās libertīņu un kirēniešu, un aleksandriešu sinagogas un no tiem, kas bija no Kilīkijas un Āzijas, un strīdējās ar Stefanu; un viņi nespēja pretoties gudrībai un garam, kas no viņa runāja.” (Apd 6, 8–10)

Arī diakons Filips „nogāja Samarijas pilsētā un sludināja tiem Kristu”. Pateicoties viņa sludināšanai, „Samarīja pieņēma Dieva vārdu” (Apd 8, 14), ieticēja Kristum un drīz saņēma Svēto Garu (sal. Apd 8, 14–15).

Šis liecības pārliecina, cik ļoti nepieciešams piesaukt Svēto Garu, lai Viņš „māca mums visu patiesību” (sal. J 16, 13), jo bez Viņa „nespējam aptvert” (sal. J 16, 12), „kāds ir platums un garums, un augstums, un dziļums, un pazīt Kristus mīlestību, kas pārspēj katru saprašanu.” (Ef 3, 18–19)

Otra patiesības norāde ir uz Svēto Garu kā Dieva Mīlestības spēku, kas vājo padara par spēcīgu veikt lielas lietas: „Patiesi, patiesi es jums saku: kas uz mani tic, tas darīs tos darbus, ko es daru, un vēl lielākus par tiem darīs...” (J 14, 12)

Tā piemērs ir pašu apustuļu rīcība. Tikai tad, kad viņi bija saņēmuši Svētā Gara pieskārienu, varēja pacelties pāri savām bailēm, iziet no augšistabas un publiski sludināt Jēzu Kristu kā mūsu Kungu un Pestītāju (sal. Apd 2!). Brīnumu darīšana nav iespējama cilvēka dabai, tomēr Dieva Gars spēj cilvēku pacelt pat līdz tādām līmenim. Tad cilvēks Dieva spēkā var, piemēram, teikt tam, „kas bija tizls no mātes miesām”: – “Nācarieša Jēzus Kristus vārdā celies un staigā!” Un slimais tiek izdziedināts un godina Dievu (Apd 3, 2.6–8)! Svētā Gara darbība izpaūžas arī tā, ka mūsu daba, kas pēc grēka ir tik bailīga un vāja, tiek tā stiprināta, ka cilvēks var drošsirdīgi pieņemt ciešanas un vajāšanu un, piemēram, saņemot šausmīšanu, „prieclāties,

ka bija atzīts par cienīgu Jēzus vārda dēļ ciest negodu.” (sal. Apd 5, 40–41) Stāsti par Dieva svētajiem mocekļiem vēl vairāk pārliecina par Dieva Svētā Gara klātbūtnes izpausmi.

Lai katrs no mums piesauc Svēto Garu, lai lūdz, ka vienmēr būtu Viņa piepildīts, jo Viņš dod un dos mums spēku dzīvot saskaņā ar ticību; kad vajadzēs, var caur mums darīt pat brīnumus, lai visa pasaule „ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai ticēdami, iemantotu mūžīgo dzīvi” (sal. J 20, 31; 3, 15.16). Tieši Dieva Gars padara mūs spēcīgus „izturēt līdz galam un būt pestītiem” (sal. Mt 10, 22), pat kļūstot par mocekļiem.

Noslēgumā gribu sūtīt mūs pie svētā

Jāņa no Krusta OCD pieredzes, jo tajā parādās, cik “salds” ir Svētais Gars un Viņa klātbūtne cilvēka dvēselē un dzīvē. Šo saldmi svētais atklāj traktātā par dzejoli „Mīlestības dzīvā liesma”. Grāmatas pēdējais “akords” izsaka, ka „Svētais Gars piepilda dvēseli ar labumu un godu, tādējādi viņu pievelkot pie sevis, iegremdējot viņu Dieva dziļumos vairāk, nekā to iespējams aprakstīt un izjust”. „Svētais Gars savienojas ar dvēseli un deg tajā, līdz tie abi saplūst vienā liesmā.” (Citāti no [katolis.lv/svetais-janis-no-krusta](http://svetais-janis-no-krusta))

„Nāc, Svētais Gars, piepildi savu ticīgo sirdis un Tavas mīlestības uguni tajās iedezd!”

Priesteris Pāvils Kamola

PRIESTERIM PĀVILAM KAMOLAM APRIT 50

7. maijā Ogres draudzes vikārs priesteris Pāvils Kamola svinēja nozīmīgu dzīves jubileju. Svēto Misi Ogres Svētā Meinarda Romas katoļu baznīcā celebrēja Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankevičs, koncertēja draudzes prāvests Modris Lācis un priesteris Pāvils Kamola.

Pēc dievkalpojuma sekoja koncerts, kurā izskanēja priestera Pāvila komponētās garīgās dziesmas un dzeja. Jubilārs tika sirsnīgi sveikts draudzes telpās, kur bija saklāti galdi un izskanēja vairāku draudžu, kurās misi-onārs Latvijā kalpojis, apsveikumi. Ikviens saņēma poligrāfiski skaistu izdevumu ar koncertprogrammas dziesmu notīm un dzejoliem, un krāsainām fotogrāfijām.

Vīta Bartuševiča: – Priesteru Pāvila

dzimšanas diena iepriecināja sirdi ar dzidro muzikālo skanējumu. Tāpat kā Madonas draudzē, tā arī Ogrē – visur, kur priesteris Pāvils nonāk, ap viņu uzreiz skaists mūzikas, dzejas, fotogrāfiju un zīmējumu dārzs. Bija ļoti patīkami redzēt dzeju lasošos un muzicējošos jauniešus, kurus priesteris pamudinājis godināt Dievu ar dotībām, kas saņemtas no Viņa.

Veneranda Peļņa: – Pateicos priesterim Pāvilam par Dieva žēlastības apgarotajām viņa dzīves jubilejas svinībām. Ar baudu

klausījos priesteru komponēto mūziku un dzejas rindas. Liels prieks bija satikt viņa vecākus, kas atbraukuši no Ļubļinas (Polija). Vēl ilgi kavēšos skaistajās emocijās un atmiņās!

DIECĒZE LEPOJAS AR JAUNO PRIESTERI HENRIKU

Par priesteri iesvētītais diakons Henriks Rektiņš primīcijas Svēto Misi 21. aprīlī svinēja dzimtajā Valmieras draudzē, savukārt vakarpusē ieradās Madonas Kristus Karaļa baznīcā, kur līdz ordinācijai 8,5 mēnešus kalpoja kā diakons.

Henrika Rektiņa ordinācijas dievkalpojumu Rīgas Svētā Jēkaba katedrālē 20. aprīlī vadīja Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbignevs Stankevičs. Svēto Misi koncelebrēja Rīgas palīgbīskaps Andris Kravalis un īpaši kupls priesteru pulks. Savā uzrunā arhibīskaps akcentēja gan priesteri kalpojuma upura, gan parauga nozīmi, atgādinot, ka aicinājums padarīt savu dzīvi par smaržīgu upuri Kungam attiecas arī uz katru ticīgo. Arhibīskaps aicināja jauno priesteri ikdienas gaitās nepazaudēt kalpojumam tik nepieciešamo prieku un norādīja, ka priesterim nav pilnībā viss jāizdara pašam, viņam jāskatās draudzes ticīgo dāvanas un jāpalīdz tās iedzīvināt.

Svinības noslēdza Henrika Rektiņa pateicības uzruna, viņa sveikšana un kopīga maltīte svētdienas skolas telpās. Madonas draudzes pārstāvji jauno priesteri sumināja, uzdāvinot lūgšanu “Margrietiņu”, kur katru dienu kāds no solījuma salicējiem aizlūgs par priesteri Henriku.

Primīcija Madonas draudzē

Priesteri Henrika Rektiņa primīcijas Svētā Mise 21. aprīlī jo koši tika svinēta Madonas katoļu draudzē. Homīliju jaunais priesteris bija uzticējies teikt Tēvam Jānim OSPEE no Cesvaines draudzes.

– Madonas baznīca šodien *lido*, tāpat kā mēs, priesteri, šodien *lidojam*, atceroties savas priesterības pirmo dienu, – aizdomājās **Tēvs Jānis Vilaks**. – Toreiz likās, ka ne-

pieskaramies zemei, cik viss bija brīnišķīgi, kaut medusmēnesis vienmēr pait, un tieši tad jāšāk istā kalpošana.

Garīdznieks pateicās Dievam un Dievmātei, Henrika vecākiem un draudzei, ka caur lūgšanām sasniegta kāda posma galotne – priesterība: – Tā ir liela dāvana Baznīcai, šodien gavilē debesis un zeme, jo katrs priesteris ir nenovērtējama dāvana mums visiem. To, ko priesteris var, to nevar ticīgā tauta. Priesteris dod svētību, notur Svēto Misi, lūdzas, var atlaist grēkus, dot cerību un izmainīt gan ticīgu, gan neticīgu cilvēku dzīvi.

Labā Gana svētdienā dziedājām arī Kristus apustuļu misijas skaidrojumu: – Labais Gans rūpējas, lai avis ir paēdušas, lai slimās tiek izārstētas, sargā no vilkiem, no ļaunuma. Pārnēstā nozīmē katrs priesteris savai draudzei ir Labais Gans. Noturot Svēto Misi, priesteris dod Dzīvības maizi cilvēka dvēselei; Grēksūdzes sakramentā palīdz dziedināt dvēseli, Slimnieku sakramentā palīdz miesai. Viņš ir tas, kas sargā no ļaunā gara uzbrukumiem, dod padomus, lūdzas, nereti neguļ naktis, upurējot par savu draudzi, lai tā augtu. Tēvs Jānis norādīja, ka izdevusies priesterība ir tā, kas balstīta uz trim pilāriem: patiesas dvēseles lūgšanas, uzticēšanās Dievmātes gādībai, jo viņa ir priesteru māte, un trešais pilārs ir Svētās Mises svinēšana: – Vislielākie brīnumi priesteri rokās notiek brīdī, kad priesteris atkārti konsekācijas vārdus. Tieši maizes pārvēršanas brīdis ir dziļā saikne, kad dvēsele un miesa iegremdējas Dieva žēlastībā.

Tēvs Jānis norādīja arī uz primīcijas īpašajām žēlastībām: – Svētība, ko dod jaunais priesteris, var izmainīt turpmāko dzīvi. Tās ir svaidītas rokas, kurām tikko pieskārusies

Dieva Svētā Gara žēlastība, tas ir kā trauks, caur kuru Dieva mīlestība izlīst pār ikvienu. Kaut to neredzam ar acīm, tās ir nenovērtējamas dāvanas. Lai Kungs Jēzus pavada jauno ganu Henriku pa skaistākajiem priesterības ceļiem, un lai it visā viņam palīdz arī Dievmāte!

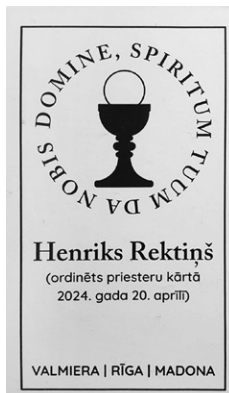
Kalpošanas vietu vēl nezina

– Likās, ka uz šo primīcijas Svēto Misi netikšu, jo bija jābūt slimnīcā, – no savas puses vēstīja Madonas draudzē reiz kalpojušais priesteris **Rihards Rasnacis**. – Tomēr, lai varētu būt gan uz Henrika Rektiņa ordināciju, gan primīciju, operācija tika atlikta. Ir Labā Gana svētdiena, un varam lūgties par jauniem aicinājumiem un priecāties par jau piepildītu aicinājumu. Ordinācijas bildēs redzams, cik visi esam apgaroti. Domājot par nākotni, ir cerība uz madoniešu ģimenēm, ka tajās izaugs nākamie priesteri – cilvēki, kas izvēlēsies garīgās kārtas ceļu. Kāpēc ir tik grūti atbildēt uz šo aicinājumu? Tāpēc, ka tas nozīmē veltīties un atdot sevi visu. Vai šodien, klausoties Evaņģēlija lasījumu, izskaitījāt, cik reizes Jēzus saka: “Es atdodu savu dzīvību”? Tas ir Labā Gana kal-

pošanas ceļš – atdot savu dzīvību par otru, un Jēzus to piemin piecas reizes. Kur tālāk vedis priesteri Henrika ceļš, to pagaidām nezinām. Pirms braukšanas uz Madonu tikos ar bīskapu un nevarēju nepajautāt par jaunā priesteri kalpošanas vietu. Izrādās, pat arhibīskaps to vēl nezina. Uz Madonu šodien atbraukuši trīs dekāni, un visi, šķiet, gaida, kuram jaunais priesteris tiks, – ar humoru piebilda priesteris Rihards.

Pateicības vārdi visiem

Henriks Rektiņš pateicās priesteriem, kas no dažādām vietām atbraukuši uz Madonu, lai kopā nosvinētu primīcijas Svēto Misi. – Paldies arī ministrantu komandai, ar kuru lepojos, jo man bija iespēja kādu laiku viņus “apstrādāt”, – smaidīja priesteris Henriks. – Protams, vienmēr ir vieta izaugsmei, bet kopumā – *zolidi*, puīši, jūs esat ļoti *zolidi*! Tika izteikta pateicība korim un katram no draudzes, ar kuru veidojusies sadarbība, iespēja sastrādāties vai vienkārši būt kopā un izveidot siltu draudzību: – Pateicos priesterim Mārim Ozoliņam, kuram nācās piedzīvot “neparedzētas dzemdības” ar diakonu – mani pieņēmat, devāt pajumti, ēdienu,

Pēc septiņu gadu pārtraukuma Rīgas diacēzē kalpošanas ceļu uzsāk jauns priesteris. Attēlā – Henriks Rektiņš kopā ar garīgo kārtu Madona katoļu baznīcā.

pieredzi, neliedzāt padomu un ar savu labo piemēru iedrošinājāt.

Par priestera rokām, svētību, ko nes roku uzlikšana, Henriks Rektiņš komentēja: – Tās priestera rokas, tās priestera rokas... Mudiņu jūs aizdomāties, ka ne jau skats uz rokām ir svarīgākais. Vērtīgākais, ko priesteris novērtē, ir vienkārša, mierpilna un sirdī nesa lūgšana. Aicinu turpināt mani nest savās sirdīs, jo lūgšana palīdzēs manam ceļam.

Draudzes vārdā priesteri Henriku uzrunāja Ilvija Ozoliņa, novēlot, lai priesterības liesma ir stipra, koša un karsta, un lai priesteris Henriks ir labs instruments Dieva

rokās: – Pateicība par žēlastībām, ar kurām Dievs apveltīja draudzi, dodot laiku un iespēju būt kopā ar diakonu.

Sveicienu, dāvinot T kreklu ar īpašu uzrakstu, nesa arī jaunieši, kas kopā ar Henriku Rektiņu piedalījās Jauniešu Alfā: – Tu tagad esi priesteris, bet mūsu sirdīs tu vienmēr paliksi foršs čilotājs (“čilot” jauniešu žargonā nozīmē “atpūsties, izbaudīt laiku kopā”), – smaidīja jaunieši.

Noslēgumā sekoja fotografēšanās ar jauno priesteri un mielasts draudzes dārzā.

**Inese Elsiņa,
autores foto**

ALFA KURSA NEDĒĻAS NOGALE

Alfa kursu centrālais notikums vienmēr ir nedēļas nogale, kas veltīta Svētā Gara iepazīšanai. Par Dievu var runāt teorētiski, bet pavisam citādāk ir domāt par Viņu, ja ir gūta personīga pieredze jeb Svētā Gara pieskāriens. Lai to izbaudītu, ir būtiski atstāt sadzīviskās rūpes un veltīt savu uzmanību un laiku, lai atvērtos ļautos. Liela pateicība Kalna skolas kopienai, kura uzņēma Madonas katoļu draudzes Alfa kursa dalībniekus arī šoreiz.

Jau ierodoties Kalna skolā 4. maija ritā, šī nomaļā, bet reizē arī tik dzīvīgā vieta, sagaidīja ar pavasara plaukumu, dabas skaistumu un vietējo viesmīlību. Tā kā 4. maijs ir Latvijas Neatkarības atjaunošanas gadadiena, arī brokastu galds bija klāts ar lielu mīlestību, piedomājot par katru sīkumu – skaistu galdautu, ziediem, sviecēm, salvetēm un pat konfekti Latvijas karoga krāsās uz katra šķīvja. Man personīgi šīs mazās mīlestībā sarūpētās lietas un uzmanība atvēra sirdi domām par Die-

va mīlestību.

Dienas gaitā mēģinājām izprast, kas ir Svētais Gars, ko Viņš dara un kā es varu tikt piepildīts ar Svēto Garu. Dienas noslēgumā sekoja aizlūgumu vakars.

Ļoti priecājos par Alfa kursa kalpotāju komandu. Katrs kā mazs zobratīņš veic savu uzdevumu – gan slavētāji, gan grupiņu vadītāji, gan lekciju lasītāji, gan cilvēki, kuri klusi un pazemīgi sarūpē maltītes, nokopj galdus un nomazgā traukus. Mani aizkustināja arī tas, ka mēs šajā vakarā aizlūdzām viens par otru un nesām savās lūgšanās cits cita vajadzības.

Kā vizuālu apstiprinājumu šķēršļiem, kurus nēsājam līdzī un kas traucē piedzīvot Svētā Gara darbību savā dzīvē, kursa dalībnieki tika aicināti atrast akmeni un to pēc aizlūguma nolikt altāra priekšā. Nākamajā dienā dalībnieki devās uz Aiviekstes upi, lai šo akmeni iemestu ūdens dzelmē un par to aizmirstu.

Agnese Liepiņa

KRISTUS UN MARIJAS NOSLĒPUMS

Mūsu ticības centrālais noslēpums ir Jēzus Kristus – gan Dievs, gan cilvēks visciešākajā vienotībā, abas dabas, cilvēcis-kā un dievišķā, abas pilnībā istenojušās, nesaraujami savienotas, jo tā ir viena un tā pati persona, viens un tas pats subjekts, viena un tā pati būtne, kas ir gan paties Dievs, gan paties cilvēks. Efezas koncils pasludināja Mariju par “Theotokos”, Dieva Māti, saskaņā ar vārdiem, kurus pārņēma svētais Jānis Damaskietis, apkopojot visu Baznīcas tradīciju: “Kā gan viņa nevarētu būt Dieva Māte, tā, kuras Dēls ir Dievs.”

Marija ir Dieva Māte tieši tāpēc, ka attiecības starp māti un viņas bērnu nav tikai bioloģiskas attiecības, tās ir attiecības starp personām. Mātei ir mātes attiecības ar savu bērnu, ciktāl šis bērns ir jauna cilvēciska persona. Marija, dāvājusi Vārdam viņa cilvēcisko dabu, ir Māte ne tikai šai cilvēciskejai dabai, bet arī pašai personai, kas dzīvo saskaņā ar no viņas saņemto cilvēcisko dabu, tas ir, Māte pašai Dieva Vārda personai, mūžīgā Dēla personai.

Jēzū ir tikai viena persona. Jēzus nav cilvēka un Dieva apvienojums. Viņš nav dievišķa persona, kas dzīvo cilvēkā. Viņš ir viena persona. Kad runājam par Jēzu, runājam par Kādu. Un šis Kāds, kurš mūžīgi ir Tēva Dēls, ir arī Marijas Dēls, jo viss cilvēcisksais Jēzū nāk Viņā no Marijas unikālā un ekskluzīvā veidā, jo Marija ir Jēzus Māte, nesadarbojoties ar tēvu, lai dotu Viņam šo cilvēcisko dabu. Jēzus cilvēcis-kā daba nāk Viņam tikai no Marijas. Līdz ar to Marija ir neticami tuvu pašam Dieva noslēpumam. Viņa ir iegājusi šajā noslēpumā tādā veidā, kas pārsniedz mūsu iztēli, jo Viņa deva pašai Dieva Dēla personai, mūžīgajam Vārdam, visu cilvēcību, kas piederēja viņai, Marijas cilvēcību, kas tādējādi kļuva par visu cil-

vēcību, par visu šī Kristus Vārda cilvēcisko dabu. Tādējādi, lai gan Marija nav dieviete, bet gan vīriešu kārtas sieviete, lai gan viņa ir pilnībā no mūsu zemes, pilnībā no mūsu cilvēcības, viņai šo attiecību līmeni ir pārsteidzoša, unikāla tuvība ar Trīsvienības otro personu un līdz ar to ar visu šīs dievišķās Trīsvienības noslēpumu. Šādā veidā viņa iesaistās apbrīnojamā apmaiņā, pilnīgi

*Jēzus
cilvēcis-kā daba
nāk Viņam
tikai no Marijas.*

neticamā apmaiņā, dodot visu, kas viņai ir jādod, un saņemot no Viņa šo neparasto kvalifikāciju būt Dieva Mātei, nest savā miesā Dieva Vārdu, nodot Dievam šo cilvēcisko dabu, ko Viņš vēlējas pieņemt, lai to savienotu ar Savu dievišķo dabu un lai caur šo cilvēcību, ko Viņš pieņēma, Jēzus varētu sasniegt katru no mums cilvēcību, vispirms Marijas cilvēcību, bet arī visu cilvēku cilvēcību, par kuru brāli Viņš tādējādi kļuva, lai viss dzīvības spēks, ko Viņš nesa sevī, visa dievišķā žēlastība, ko Viņš nesa sevī, tiktu nodota katram no mums.

Ar Marijas starpniecību Jēzus ir saistīts ar mums. Tieši caur cilvēcisko dabu, ko Marija dāvāja Jēzum, Dieva Vārds nonāk intimās attiecībās ar katru no cilvēces locekļiem, kas esat jūs un es. Pateicoties šai ciešajai savienībai ar Dieva Dēlu, Marija saņēma ciešu savienību ar katru no mums. Tā izpaudās pie Krusta, kad Jēzus bridī, kad atstāja šo pasauli ar savu pestījošo nāvi, caur Jāņa personu padarīja Mariju ne tikai par savu, bet visas cilvēces Māti: “Lūk, tava Māte, lūk, tavs Dēls!” Caur Jāņa personu katram no mums, visai cilvēcei, Baznīcai, kas ir Kristus miesa, cilvēcei, kas ir pulcēta Baznīcā, kura ir pati Kristus miesa, Jēzus dod Mariju par Māti. Tāpēc Marijas dievišķā maternitāte ir Marijas maternitātes dziļā noslēpuma jēga, un viss pārējais izriet no šī noslēpuma sirds.

Priesteris Māris Ozoliņš

SVĒTCEĻĀJUMI SVĒTĀS FILOMENAS GODAM

Agrā pavasarī devāmies svētceļojumā no Gulbenes uz Suitu zemi. Svētceļojumā piedalījās Gulbenes katoļu draudzes bērni un pieaugušie, pārstāvji no Alūksnes katoļu draudzes.

Stāsta **Baiba**: – Kurzemes katoļu centrā – Alsungā, Svētā Miķeļa Romas katoļu baznīcā mūs sagaidīja visu gulbeniešu mīļtais priesteris Vjačeslavs Bogdanovs. Alsungas draudzes locekle Ligita bija tērpusies krāšņajā suitu tautas tērpā, agapē cienastam sarūpēti pašceptie tradicionālie sklandrauši. Un tad tika atvērtas mācītājmājas durvis, lai mēs dzirdētu baznīcas zvanu skaņas. Liels prieks par to, ka ir izdevies saplīsušo zvanu nomainīt ar jaunu, kam dots Miķeļa vārds. Alsungas Svētā Miķeļa katoļu baznīcā apbrīnojām svētās Filomenas karogu, kas labi saglabājies.

Jūrkalnes Svētā Jāzepa Romas katoļu baznīca ir neliela, ienākot telpā, ikvienam aptver zvaigžņots debess jumts. Neparasti, ka pie baznīcas griestiem iekārts burinieks. Tas saistās ar teiksmu par kāda kuģa laimīgu izglābšanos. Tālāk mūsu ceļš veda gar jūras malu. Apbūra jūra, kas, tīta miglā, saplūda ar debesīm. Savdabīgs ir Vētru muzejs. Ieejot improvizētajā nogrimušajā kuģī, mūs pavadīja noslēpumainas skaņas un gaismas.

Gudenieki atstāja pamestības izjūtu – līdzenums, neauglīga augsne, mazs iedzīvotāju skaits. Tomēr pie Gudenieku Svētā Jāņa Kristītāja Romas katoļu baznīcas zie-

dēja sniegpulkstenītes, tā vēstot par gaišu cerību. Pieticīgas, neapdzīvotas likās baznīcas iekštelpas. Baznīca iesvētīta padomju laikā, bet tās celtniecība nav pabeigta, tai nav torņa. Draudze tic, ka pietiks uzņemības to uzcelt.

Kuldīgas Svētās Trīsvienības Romas katoļu baznīcai ļoti greznas iekštelpas. Visvairāk uzrunāja Kuldīgas Dievmāte. No prāvesta Vjačeslava rokām saņēmām Dievmātes svētbildi un svētību. Kā Suitu zemes īpatnību gribu atzīmēt arī krustus, kas uzcelti ceļmalās un, līdzīgi kā Latgalē, norāda uz katoļticību.

Gulbenes draudzes locekle **Genovefa**: – Šis svētceļojums paliks kā pozitīvām emocijām pārbagāta Dieva dāvana. Iepriecināja Alsungas drau-

dzes ļaužu viesmīlība, sirsnīgā uzņemšana, ziedotais laiks un kopā būšana. Pateicība Dievam! Pateicība prāvestam Vjačeslavam, Alsungas draudzei, mūsu svētceļojuma organizatorei Vilmai!

Draudzes locekles **Iveta**: — Priesteris Vjačeslavs bija ne vien Gulbenes prāvests padsmīti gadu garumā, bet daudziem arī priesteris, kurš atklāja Dieva skaistumu un vadīja ceļā uz ticību. Kurzēmē viņš iepazīstināja ar baznīcām, kurās kalpo. Tās visas ir vēstures pērles, bet jāmāk novērtēt to, kas mums katram dots. Gulbenē dievkalpojumus ziemas laikā varam apmeklēt siltā baznīcā, tur tā nav. Mēs bieži nenovērtējam Dieva dotās iespējas un Žēlastības, kas lie-

kas tik ikdienišķas un pašsaprotamas.

Gulbenes draudzes pārstāve **Palmira**: – Apbrīnas vērtā ir svētceļojuma iniciators, organizators un vadītājs Vilmas degsmes: rūpīgi izplānotais maršruts, ilustratīvais materiāls, stāstījums, dāvanas, agape. Paldies viņai par vēlmi darīt mūs bagātākus, zinošākus, rūpēm par draudzes saliedēšanu un svētās Filomenas godināšanu.

Alūksnes draudzes locekle **Anita**: – Jau sen vēlējops apmeklēt Kurzemes pusi, un šis

mazais svētceļojums to sniedza. Ļoti piepilnīga un vērtīga diena ar jaunām zināšanām, atziņām un prieku. Uzzināju daudz jauna par svēto Filomenu, suitu zemi, kurzemnieku sīkstumu.

Pēc šī ceļojuma devāmies arī svētceļojumā uz Liepājas katoļu katedrāli. Tur tikāmies ar Liepājas diecēzes bīskapu Viktoru Stulpīnu, pabijām Dzintara muzejā Palangā un apskatījām svētvieta Birutes kalnā.

Marija no Gulbenes draudzes

KRISTUS IR AUGŠĀMCĒLIES!

Ar šiem vārdiem Gulbenē iesākās 6. aprīļa Svētā Mises Filomenas godam, ko celebrēja Madonas katoļu draudzes prāvests priesteris **Māris Ozoliņš** (attēlā). Gaišs, draudzīgs un smaidīgs – tieši tāds, kādu viņu atceros no katras dekanāta avīzes “Kāpt Kalnā” klātienē tikšanās.

Patī šajā dienā uz dievkalpojumu ieradus slimības novārdzināta, iepriekšējā vakarā mani bija pārņēmis drudzis, bet, spītējot sliktajai pašsajūtai, ieņēmu vietu sola galā atstatus no pārējiem. Un tad skanēja priestera vārdi: “Jūs esat atnākuši uz baznīcu sestdienā, esat tik agri cēlušies brīvdienā – jūs jau esat daudzas žēlastības nopelnījuši!” Tas bija kā dziedinošs balzams miesai un garam.

Filomenas Mises vienmēr ir tādas maigas, trauslas un skanīgas kā Ziemassvētku zvaniņi, jo tajās dzirdamas mūsu draudzes bērnu balsis. Šoreiz vienu no Rožukroņa noslēpumiem pie mikrofona kopā lūdzās Agrita, Beatrise un Kristiāna. Nebija grūti uzburt ainu, ka viņas ir notupušās apkārt Dievmāmiņai līdzīgi kā bērni Fatimā. Kā pērles izbīra Beatrise lasījums no Apus-

tuļu darbiem – ašim tik tikams un viegli uztverams. Un tad sāka skanēt septiņgadīgās Kristiānas balss. Viņa dziedāja psalmu – viena pati, drosmīgi, bez mammas atbalsta. Dvēseles stīgas vibrēja līdzī. Taču vistīkamākais skats acīm bija mūsu jaunais ministrants Jānis Pāvils. Savos sešos gados viņš, tēva pamudināts un iedrošināts, ļoti prasmīgi rīkojās ar vīraka trauciņu. Savukārt Sanijas un Bernadetas dziedājums kuplināja muzikālo pavadījumu Svētās Komūnijas laikā.

Kopā ar priesteri vēl kā diakons bija atbraucis Henriks Rektiņš. 4. maijā viņš pie mums svinēja Svēto Misi Filomenas godam un dāvāja klātesošajiem jauniesvētītā priesteru svētību. Tā bija emocionāli pacilājoša diena,

jo līdzās Jāņa Kristītāja altārim bija novietots Latvijas sarkanbaltsarkanais karogs un, sākoties Misei, visi dziedājām himnu “Dievs svētī Latviju”. Noslēgumā priesteris Henriks saņēma mūsu klostermāsiņu rokām darināto ornātu un novēlējumu palikt vienmēr tik gaišam un baltam kā šis audums!

Ginta Ābeltiņa

CEĻOJUMS STARP 4 JŪRĀM UZ 7 DRAUDZĒM

Jaunajā Derībā lasām Pāvila vēstuli efeziešiem, kolosiešiem, bet Jāņa atklāsmes grāmatā ir minētas Efezas, Smirnas, Pergamas, Tiatiras (2,1-29), Sardus, Filadelfijas un Lāodikejas (3,1-22) draudzes. Kur tās ir? Vai šodien tās vēl pastāv?

Pārsteidzu pati sevi un tuviniekus, piesakoties Kaspara Ezeriņa organizētajā svētceļojumā uz Turciju (Stambula–Efeza–Smirna–Pergama–Tiatira–Filadelfija–Lāodikeja–Hierapole–Pamukkale–Kolosa–Antālija).

13. martā kopā ar 18 vēl nepazīstamiem svētceļniekiem izlidojām uz Stambulu. Pilsētu, kas izvietojusies divās pasaules daļās – Eiropā un Āzijā. Stambula ir lielākā pilsēta Eiropā un ceturrtā lielākā pilsēta pasaulē. Bosfora jūras šaurums, kas savieno Melno un Marmora jūru, atdala minētās pasaules daļas. Atrodies Stambulā nepilnas divas dienas, tā arī nepaguvu saskatīt atšķirības, kas būtu raksturīgas vienai vai otrai pilsētas daļai.

Jau pirms brauciena biju plānojusi, ka noteikti jāapmeklē slavenā Svētās Sofijas katedrāle, Bizantijas arhitektūras lepnums, būvēta 6. gs., 900 gadus tā bija kā pareizticīgo Konstantinopoles patriarha krēsls un kristiešu svētvieta. Tad, Osmaņiem iekarojot Konstantinopoli, katedrālē ierīkoja mošeju, un tā bija Stambulas galvenā mošeja apmēram 500 gadus. Kopš 1923. gada,

kad tika proklamēta Turcijas Republika, Svētās Sofijas katedrālē izveidoja muzeju, ko 100 gadus varēja apskatīt visi, kas vēlējas. Diemžēl pēdējā gada laikā ir notikušas izmaiņas, un šajā ēkā atkal ir musulmaņu mošeja. Lai varētu ielūkoties tikai vienā mazā daļā no balkona, jāmaksā 35 eiro. Šāds ziedojums neietilpa manos plānos.

Vakarā gājām lūkot Sultāna laukumu un Zilo mošeju, kas ir viens no slavenākajiem islāma mākslas pieminekļiem pasaulē.

Grupa vienbalsīgi nolēma, ka, esot Stambulā, jāredz arī Prinču salu arhipelāgs, kas atrodas Marmora jūrā. Prāmju pieturas ir četrās galvenajās salās. Devāmies uz lielāko salu. Apbūve *Buyukada* salā ir greznas savorupmājas, kuras lielākoties tiek apdzīvotas siltajā sezonā. Martā šis elegantās ēkas izskatījās mazapdzīvotas. Vien dažī pārraugi vietām bija manāmi, bet kaķu un suņu gan

bija ļoti daudz. Tie mūs uzticīgi pavādīja visur, kur gājām. Brīžiem bija sajūta, ka esam viņu saimnieki – tik pašlāvīgi un draudzīgi tie izturējās. Salai apgājām riņķi, uzkāpām stāvajā kalnā, kur atrodas Svētā Jura baznīca un klosteris. Kasparam līdzī bija ģitāra, apbrīnoju viņa degsmi, izturību un vēlmi, kāpjot tik ļoti stāvā kalnā, slavēt Dievu, spēlējot ģitāru un dziedot. No kalna pavērās elpu aizraujoši skati – uz dabas parkiem, jūru un Stambulu saulrietā. Apkārt

miers un klusums – salā nedrīkst braukt ar automašīnām. Kā satiksmes līdzekļi tiek piedāvāti velosipēdi vai zirgu transports.

Otrā dienā izgājām cauri Stambulas Lielajam tirgum, bet iepirkšanās neietilpa mūsu plānos. Pa savdabīgo Galatas tiltu, uz kura izvietojusies daudz makšķernieku, bet zem tilta ir zivju restorāni, devāmies apskatīt vienu no ievērojamākajiem apskates objektiem Stambulā – Galatas jeb Kristus torni. Atklājās, ka tur pašlaik notiek remontdarbi un nebija iespēju aplūkot pilsētu no 62 m augstā torņa. Turpinot šī rajona apskati, nokļuvām kristiešu kafejnīcā, kas ierīkota grāmatu veikalā, senatnīgā, rajo-

nam atbilstošā stilā. Pēc tējas baudīšanas ekskursijas vadītājs mūs aizveda uz Sv. Antonija no Padujas katedrāli. Tā bija vienīgā katoļu baznīca, ko redzēju visa svētceļojuma laikā. Baznīcas centrā aiz Krustā sistā Jēzus atrodas Jaunavas Marijas statuja. Arī baznīcas ārpusē, labajā pusē, iežogojumā atrodas Dievmātes skulptūra un altāris, rotāts ar ziediem mūsu valsts karoga krāsā (kāda sakritība!).

Pēc apskates, izmantojot metro, devāmies uz viesnīcu un tad arī uz lidostu, kur mūs jau gaidīja reiss uz Izmiru jeb Smirnu. (Turpmāk vēl)

Anita Cibule

NEKLĀTIENES CEĻOJUMS UZ MEDŽUGORJI

Par Medžugorji ir dzirdējis katrs kristietis. Renārs Sprogis 17. martā Madonas baznīcā mums to arī parādīja. Skaistā daba, kalni, viesmīlīgie vietējie iedzīvotāji – viss uzfilmētais tuvināja Marijas klātbūtni.

Vērojot ekumeniskā brauciena ceļotājus, nevarēja nepamanīt izmaiņas viņu attieksmē. No tādas attālinātas, vienkāršas klātbūtnes līdz dzīvai lūgšanai un pateicībai.

Iepriecināja Dievmātes teiktais: "Paldies, ka atsaucāties manam aicinājumam", jo katrs, kurš ierodas Medžugorjē, ir bijis Dievmātes uzaicināts. Tātad, ja jūtam sirdi ilgošanos doties uz Medžugorji, – tas ir Marijas aicinājums.

Mijā Māte nemitīgi mēģina palīdzēt mums, nesaprotošajiem, pamudinot uz sirds lūgšanu un vienotību ar Dievu.

Vissvētākā Jaunava aicina lūgties par

mieru. Viņa saka: "Ar lūgšanu un gavēni var apturēt ļaunumu un karus."

Savos vēstījumos Miera Karaliene izsaka galvenos aicinājumus:

Pirmkārt, Euharistijs – piedalīšanās Svētajā Misē, Komūnijas pieņemšana, adorācija. Otrkārt, Svētie Raksti – lasīt un pārdomāt tos katru dienu, dzīvot saskaņā ar Evaņģēliju. Treškārt, Rožukroņa lūgšana – lūgšana ar sirdi. Lūgties Rožukroņa daļas katru dienu. Ceturtkārt, ikmēneša grēksūdze. Piektkārt, gavēnis – trešdienās un piektdienās ar maizi un ūdeni.

Interneta vietnē www.medjugorje.lv ir iespējams

vairāk uzzināt par šo brīnumaino vietu – Medžugorji un tur notiekošo.

Paldies Renāram par viņa paveikto, tas iesēja ilgas mūsu sirdīs!

Vita Bartuševiča

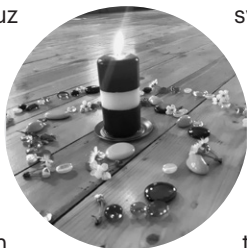

ZIEDU KLĀTBŪTNE DEJAS MEDITĀCIJĀ

4., 5. maijā Kalna skolā notika apmācības dejas meditācijā, uzsākot nu jau trešo gadu šajā izglītības kursā.

Šoreiz starplaiks starp apmācībām bija ļoti īss – trīs nedēļas, kuru laikā mums pašām divās grupās bija jāsaprotava rīta un vakara meditācija, balstoties uz sestdienas un svētdienas Evaņģēlija tekstiem. Zinājām, ka māsa Diāna Cērmāne būs tikai svētdien, tāpēc mājasdarbs bija sava veida pārbaudījums, organizējot deju centru, mūzikas atskaņošanu, spēju atcerēties, izdejot un piedāvāt citiem izvēlētas dejas. Uzdevums atklāja mūsu varēšanu un arī nespēku. Dejas meditācija, protams, ir ceļš, kad mācāmies ieklausīties, atvērties Dieva iedvesmai un sadzirdēt otru cilvēku – kopīga darba augļi.

Dienu pirms dejas meditācijas nedēļas nogales saņēmām sēru vēsti, ka pēc

smagas cīņas ar slimību mūžībā devusies mūsu deju māsiņa Danute. Viss aplūsa, norima ikdienas rūpes un domu skrējieni. Šī meditācija bija emocionāli smaga. To var raksturot kā atvadišanos caur noliktajiem baltajiem ziediem centrā pie sveces pateicībā par kopā piedzīvoto, izdejojot dejas “Mātes lūgšana” un “Krusta meditācija”. Vārdi no pārdomu teksta, kas palika atmiņā: “Ļauj... Ļauj sev krist... Nezināmajā... Drosmīgā lēcienā.” Meditāciju noslēdza deja “Prieka eņģelis”, jo tāda bija Danute – atvērta, gaiša, smaidīga un sirds silta. No viņas starojuma mīlestība un liels iekšējais bērns, kurš bija jūtīgs uz katru cilvēku, dabas skaistumu un Dieva tuvumu. Danute vienmēr dejos kopā ar mums, nu jau slavējot Dievu Debesu valstībā.

Mārite Kampāne

PIESAKIES LITURĢISKĀS MŪZIKAS DARBNĪCĀM!

Liturģiskās mūzikas darbnīcas Liepājā notiks no 25. līdz 28. jūnijam. Tās vadīs poļu komponisti un diriģenti Pāvils Bembeneks (*Paweł Bębenek*) un Pēteris Palka (*Piotr Pałka*).

Aicināti visi, kas vēlas ar savu balsi kopīgā korī pagodināt Dievu, iemācīties jaunas dziesmas, apgūt dziedāšanas prasmes

un stiprināties ticībā un pašāvivā uz Dievu. Darbnieku pamata norises vieta būs Sv. Dominika klosterī Liepājā. Darbnieku dalīb-

No labās: Pāvils Bembeneks (*Paweł Bębenek*) un Pēteris Palka (*Piotr Pałka*).

niekiem rezervēts noteikts skaits naktsmāju. Būs ēdienreizes trīsreiz dienā un kafijas pauzes.

Pateicoties fonda “Renovabis” atbalstam, minimālais dalības ziedojums kopā ar nakšņošanu un ēdienreizēm ir no 50 eiro. Tiem, kuriem naktsmājas nav nepieciešamas – no 40 eiro. Ir iespējama at-

laide. Pieteikšanās korī līdz 9. jūnijam.

Redakcija

CARITAS LATVIJA TIEKAS VALMIERĀ

Lieldienu laika trešajā svētdienā devāmies uz Valmieru, kur pulcējās *Caritas* pārstāvji no Rīgas diacēzes draudzēm Rīgā, Cēsīs, Mazsalacā, Valmierā un Madonā.

Svēto Misi celebrēja un svētības vārdus teica draudzes prāvests Juris Škapars. Pēc dievkalpojuma klātesošos uzrunāja Marija Diaza, *Caritas Latvija* brīvprātīgā darba vadītāja. Viņa pastāstīja par *Caritas* grupu darbu un sniedza liecību, kā pati savulaik iesaistījusies cilvēku karitatīvajā aprūpē Spānijā, savā dzimtenē.

Elita Zvejniece, *Caritas Latvija* brīvprātīgā darba koordinatore, runāja par tēmu “*Caritas* misija un identitāte”. Pēc tam pieredzē dalījās cilvēki no draudzēm. Ļoti uzrunāja Mazsalacas pārstāves stāstījums par to, kā savā nelielajā draudzē 17 pensionāres darbojas jau gadiem. Viņas organizē zupas virtuvi, izveidojušas vokālo ansambli, rīko koncertus pensionātā, sarūpē nelielas dāvanīņas pensionāta iemītniekiem svētkos.

Cēsu draudzes pārstāve Veronika Kalniņa aizkustinoši liecināja par Dieva apredzību, ko viņa izjutusi, uzsākot draudzē karitatīvo darbu bridī, kad bijušas lielas

finansiālas grūtības.

Madonas draudzes pārstāve **Anita Cibule** (attēlā) pastāstīja, ka mūsu draudzē karitatīvais darbs notiek jau sen, piemēram, organizējot transportu, lai cilvēki no tālākām vietām varētu nokļūt uz Madonas baznīcu. Nepieciešamības gadījumos atbalsts tiek sniegts grūtībās nonākušajām ģimenēm.

Jau daudzus gadus tiek organizētas Svētās Mises Madonas slimnīcas kapelā, apmeklāti slimnieki palātās, kā arī Mārcienas pensionātā. Tiekoties ar pacientiem, uzklusām viņu vajadzības, aicinām priesteri, lai slimie varētu saņemt garīgo aprūpi. Ir doma apmeklēt seniorus, kuri slimo un jūtas vientuļi, arī mājās.

Tikšanās noslēgumā pulcējamies agapē, kur pārrunājam problēmas karitatīvajā darbā, gūvām ierosmi un stiprinājumu. Klātesošos ar savu dzeju sveica Eva Dortāne, dzejniece no Cēsīm. Tikām emocionāli uzlādēti un apņēmības pilni atsaukties Dieva aicinājumam būt žēlsirdīgiem, lai spētu ieraudzīt līdzcilvēku vajadzības un viņiem palīdzēt.

Emīlija Lietaviete

GARĪGĀS KULTŪRAS NOTIKUMS “BAZNĪCU NAKTS”

Garīgās kultūras notikums “Baznīcu nakts” notiks sestdien, 1. jūnijā. Madonas katoļu baznīcā esam aicināti pl. 18 piedalīties Svētajā Misē, bet pēc tās noklausīties Madonas kultūras nama

jauktā kora “Madona” (diriģents Jānis Rijnieks) koncertu. Būs arī Tēva Jāņa Vilaka OSPEE lielformāta fotogrāfiju izstāde par kalniem un debesīm.

Redakcija

PAVASARA DARBI GULBENES BAZNĪCAS APKĀRTNĒ

Līdz ar sausāku un saulaināku laiku iestāšanos Gulbenē atsākušies baznīcas apkārtnes uzkopšanas darbi.

Puķu dobēs pamazām iegūst jaunu veidolu, tiks stādītas hortenzijas. Bruģētie celiņi jau atbrīvoti no lakstaugiem un sūnām.

Mirkļis no talkas.

Plānots izlidzināt augsni bijušajā malkas laukumā pie šķūniša un sakārtot kompostēšanas vietu. Turpmāk bioloģiskie atkritumi baznīcas teritorijā vairs ne-

ma tehnika, ar ko izcelt celmus.

tiks uzglabāti.

6. maija rītā draudzes vīrieši – Ludis, Jānis, Kristaps un Aigars – ar trimmeriem un traktoriņu nopļāva zālāju un aizveda akmeņus, kas bija izvietoti ap lielajiem koku celmiem netālu no Vissvētākās Jaunavas Marijas skulptūras.

Darbi turpināsies, kad būs pieejama tehnika, ar ko izcelt celmus.

Ginta Ābeltiņa

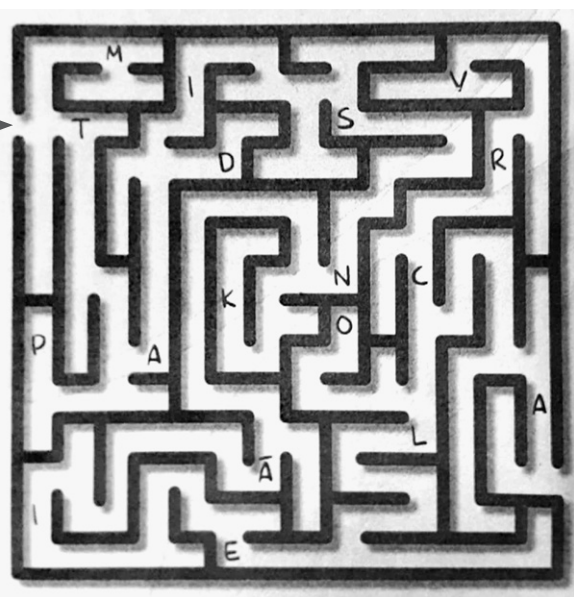
CEĻU UN IELU NOSAUKUMI. UZDEVUMS IKVIENAM

Esam pieraduši, ka lielākajiem ceļiem ir nosaukumi. Arī ielām ir nosaukumi. Nereti gadās, ka ielu nosaukumi tiek mainīti. Apdzīvotām vietām paplašinoties, rodas jaunas ielas un to nosaukumi. Vai Bībelē arī ir minēts kādas pilsētas ielas nosaukums? Izrādās, ka ir. Tā ir iela Damaskā. Tur kādā mājā bija apmeties Sauls, kad viņš pa ceļam uz Damasku bija kļuvis aklis.

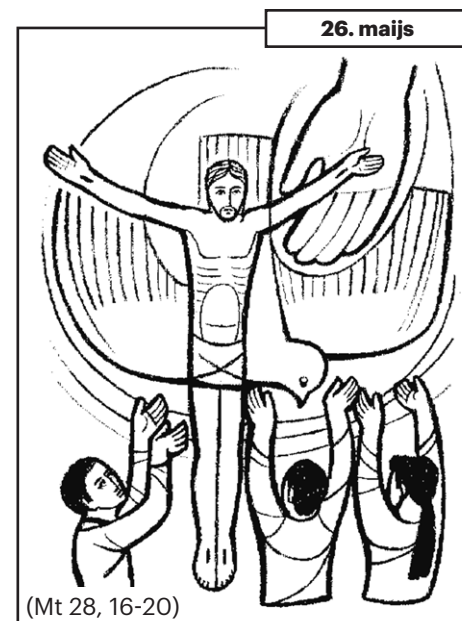
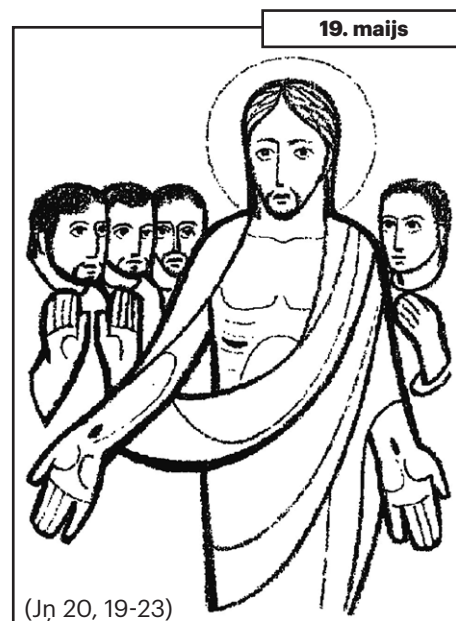
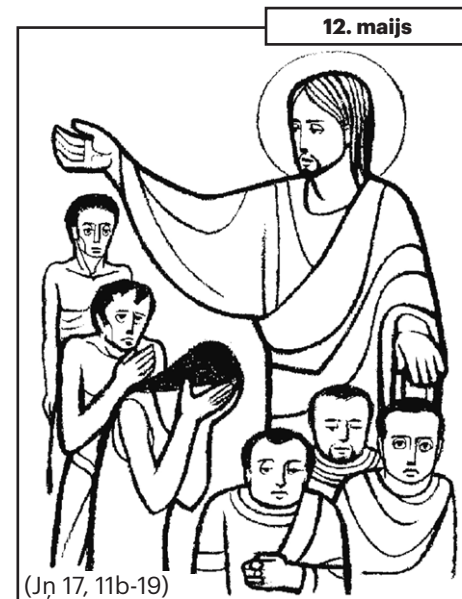
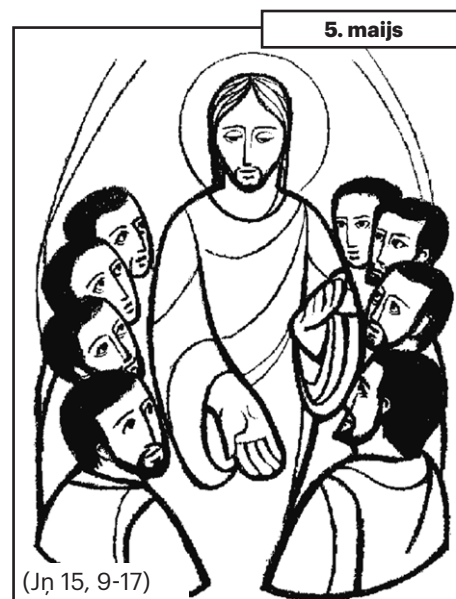
Izej labirintu un izraksti visus burtus, ko atrodi ceļā. Tie veidos ielas nosaukumu.

Atrasto atbildi salīdzini ar rakstīto Apustuļu darbos 9, 1–20.

Vēlu veiksmi –
Palmira Gailīte

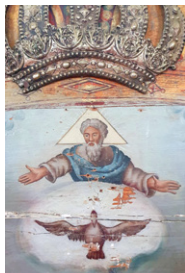
Svētdienas Evanģēlijs

LŪGŠANA SVĒTAJAM GARAM

*Ak, Svētais Gars,
manas dvēseles dzīvība,
es pielūdzu Tevi!
Apgaismo, vadi, stiprini
un mierini mani.
Saki man, kas man jādara,
un liec man to darīt.*

*Es apsolu pakļauties visam,
ko Tu no manis prasīsi,
un pieņemt visu,
kam Tu atļausi ar mani notikt.
Tikai parādi man,
kāda ir Tava griba.
Āmen.*

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)
Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)
Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)
Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE
(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)
Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziljevskis
(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)
Konts: LV83HABA0551036163033
Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo reķīnu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmīra Gailīte, Ginta Ābelīņa.
Vāka zīmējumu autore – Inguna Jankovska.

Lappušu nosaukumos – citāti no 46. psalma.
Makets: Aina Pīdika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.